

Piatok 29. týždňa

Lk 12,54-59

Prijat' Ježiša

Kristus aj dnes prichádza k nám, preto ho s láskou prijímajme

Keď som bol malý chlapec so sestrou sme chceli ísť von, do lesa. Bolo to na začiatku jari a práve sa topil sneh, takže bolo všade mokro. V ten deň však slnko krásne pálilo a my ako malé deti sme nerozmýšľali nad tým, že vonku môže byť mokro; vnímali sme len to, že je krásne teplo a že slnko pekne svieti. Mama nám vtedy nakázala, aby sme si obuli gumené čižmy, vraj: „Lebo je všade mokro“. „Mokro?“, pomyslel som si, „veď slnko pekne svieti.“ A tak sme si spolu so sestrou obuli tenisky a utekali sme do lesa. Čoskoro sme zistili, že mama mala pravdu. Všade bolo tak mokro, že by sme museli lietieť, aby sme sa nenamočili. Vtedy som si asi po prvýkrát uvedomil, že mama má pravdu a treba ju počúvať. Skúsená mama vedela lepšie čítať znamenia prírody ako my, malé deti.

Sme obklopení znameniami, ktoré dokážeme čítať a chápať. Napr. keď vidím niekde dym, viem, že na tom mieste horí a pod. Treba však rozlišovať znamenia prírody od istých hlbších znamení, ako je napr. znamenie čias.

Dnes Ježiš Židom dosť tvrdo vytýka: „**Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Ako to, že terajší čas posúdiť neviete**“ (Lk 12,56)?

A čo my, bratia a sestry, ako dokážeme posúdiť »terajší čas«? Čo vlastne Ježiš myslí terajším časom? Je to čas, keď k nám prichádza Kristus, keď prichádza Božie kráľovstvo; to sa deje tak dnes, ako aj pred dvetisíc rokmi, lebo Kristus je stále ten istý, teraz i na veky.

Uvažujme spoločne nad tým, aký je dnešok: Aký je dnes svet? Aký je človek žijúci v dnešnom svete? Aký je dnes Kristus, ktorý prichádza k človeku?

Aký je dnešný svet? Podobnú otázku si kladie aj pápež Ján Pavol II., keď sa pýta: „Aké je ľudské spoločenstvo dnes, na konci dvadsiateho storočia?“¹ A vzápätí dáva odpoveď: „Vo všeobecnosti môžeme povedať, že naša spoločnosť je zložitá a rozporuplná.“ (...) a pokračuje v jej hodnotení: „Je spoločenstvom obdivuhodným svojimi výdobytkami a súčasne dramatickým, lebo stratilo jasný a istý zmysel pre význam existencie jednotlivca a ľudských dejín, a tak žije v protirečeniach, v trápení, v strachu. Je to však spoločenstvo,

¹ JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1999, s. 29.

ktoré zmiera túžbou po Absolútne, v ustavičnom očakávaní nadprirodzeného svetla, v namáhavom hľadaní Pravdy a skutočnej radosti,...²

A aký je človek dneška? Vlastne sme už sčasti na to odpovedali. Ján Pavol II. chápe človeka ako „pútnika za Absolútnom“ a ako „väzňa Tajomstva“. Hovorí, že človeka charakterizujú tri veľmi významné črty. Sú to objektívne ťažkosti, s ktorými sa stretáva, potreba istoty v učení, ktorá je predpokladom prijatia celého posolstva J.K. a Cirkvi a napokon je to nevyhnutnosť kresťanskej dôslednosti.³ A ja len dodávam, že človek tak ako vždy, aj dnes potrebuje Krista, ba dnes možno oveľa viac, ako kedykoľvek predtým.

A aký je Kristus, ktorý k nám dnes prichádza? Kristus je stále ten istý; dnes je práve taký, ako pred dvetisíc rokmi. Kristus - ten istý včera, dnes a naveky. Aj dnes k nám prichádza taký mocný, svätý, plný lásky ako vtedy, keď chodil po tejto zemi. On vie, že aj my, ľudia dneška, ho veľmi potrebujeme. A aj dnes túži liečiť, uzdravovať, odpúšťať, ..., lebo dnes miluje práve tak, ako kedysi.

Hoci len veľmi máličko, načreli sme do znamení dnešných čias. Svet a človek v ňom dnes túžobne volá po Živote, po Pravde, po Láske; je to volanie po Kristovi, v ňom jedinom nachádzame radosť a šťastie i trvalé spočinutie.

Amen.

² JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. 1999, s. 29.

³ JÁN PAVOL II.: *Nebojme sa pravdy*. 1999, s. 6 – 7.
